

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentaria et disputationes scholastica in Summam D.
Thomae Aquinatis**

Nazarius, Johannes P.

Coloniae, 1621

Articvlvs Primvs. Vtrum alicui personæ diuinæ conueniat mitti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82303](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82303)

Confirm.

Solut.

ad confir.

Obi.

Solut.

tur mysterium Trinitatis: sed ante huius reuelationem dicebatur omnipotens respectu creaturarum, & nulla cognoscebatur potentia respectu actuum notionalium; ergo nunc eodem modo dicitur. *Et confirmatur*; quia, si omnipotentia acciperetur pro potentia omni producendi aliquid tam intra Deum, quam extra, non apparet, qua ratione possemus dicere omnipotentiam esse in tribus personis; ergo. *Resp.* falsam esse maiorem propositionem simpliciter loquendo. Secundò dico veram esse, si sermo sit de prima nominis impositione, & vulgata significatione, non autem de tota & adæquata significatione. *Ad confir.* negatur assumptum; nam dicimus omnipotentiam esse tribus communem quo ad primam nominis impositionem, & vulgatam significationem, non autem quo ad secundam vel tertiam impositionem.

Contra eandem concl. profert Suar. dicta Conc. Tolet. 6. & 11. & SS. Patrum, Fulg. & Athan. significantia Deum intelligi & nuncupari omnipotentem, eo quod omnem creaturam de nihilo produxit, & vnā esse trium personarū omnipotentiam. Sed hæc, vt sapē repetiuimus, intelligenda sunt de prima nominis impositione, & conceptione virtute nostri intellectus naturali formata.

Ex dictis patet dictos expositores perperam interpretari verba D. Aug. vt etiam aduertit Ripa.

CIRCA respons. ad 3. disputant hic Torres & Zumel. an in filio sit potentia generatiua? Lege, si vacat Zumel. qui de hac difficultate præ omnibus cumulatè disseruit.

QVAESTIO XLIII.

De missione diuinarum personarum in octo articulos diuisa.

DEinde considerandum est de missione diuinarum personarum.

Et circa hoc quaeruntur octo.

Primò, *Utrum alicui diuina persone conueniat mitti.*

Secundò, *Utrum missio sit aeterna, vel temporalis tantum.*

Tertio, *Secundum quod diuina persona inuisibiliter mittatur.*

Quarto, *Utrum cuilibet persone conueniat mitti.*

Quinto, *Utrum inuisibiliter mittatur tam filius quam Spiritus sanctus.*

Sextò, *Ad quos fiat missio inuisibilis.*

Septimò, *De missione visibili.*

Octauò, *Utrum aliqua persona mittat seipsam visibiliter, aut inuisibiliter.*

Ratio ordinis huius Quaestionis, & Articulorum eius.

MISSIO diuinæ personæ temporalis tantum est, vt dicitur in a. 2. huius q. & ideo comparatio diuinarum personarum adinuicem quo ad missionem posterior est earundem comparatione secundum intrinsecam & aeternam, tam absolutam quam relatiuam: de qua disseruit S. D. in precedenti q.

Huius q. quinque sunt partes præcipuæ. In prima tres primos articulos complectente agitur de missione in comuni. In secunda, duobus articulis sequentibus sc. quarto & quinto comprehenditur tractatur in speciali de missione quo-

ad singulas diuinas personas. In tertia, quæ sexto continetur art. disputatur de termino missionis extrinseco. In quarta, quæ vno etiam absoluitur articulo, agitur de missione visibili. In vltima denique examinatur difficultas ex prædictis emergens, & ad sui definitionem præcedentiū requirens doctrinam articulorum.

Prima pars in duas distinguitur; in prima declaratur, an sit & quid sit diuina missio. scilicet in 1. artic. in secunda, duo præcipua ad quidditatem missionis pertinentia, scilicet processio originis à mittente, & nouus modus existendi in creatura; quæ duo explicat in comuni in 2. a. sed in a. 3. differit in speciali de nouo modo existendi in creatura.

ARTICVLVS PRIMVS.

Utrum alicui persone diuina conueniat mitti.

AD Primum sic proceditur. Videtur, quod personæ diuinæ non conueniat mitti. Missus enim minor est mittente. Sed vna persona diuina non est, minor alia. Ergo vna persona non mittitur ab alia.

2. Præterea. Omne quod mittitur, separatur à mittente. Vnde Hier. dicit super Ezech. Quod commun-ctum est, & in corpore vno copulatum, mitti non potest. Sed in diuinis personis nihil est separabile, vt Hil. dicit. Ergo vna persona non mittitur ab alia.

3. Præterea. Quicumque mittitur ab aliquo loco discedit, & ad aliquem locum de nouo vadit. Hoc autem diuina persona non conuenit, cum vbique sit. Ergo diuina persona non conuenit mitti.

Sed contra est, quod dicitur Ioan. 3. Non sum ego solus, sed ego & qui misit me manet.

Respondetur dicendum, quod in ratione missionis duo importantur: Quorum vnum est habitudo missi ad eum à quo mittitur. Aliud est habitudo missi ad terminum ad quem mittitur. Per hoc autem, quod aliquis mittitur, ostenditur processio quodam missi à mittente: vel secundum imperium, sicut Dominus mittit seruum: vel secundum consilium, sicut consiliarius mittere dicitur regem ad bellandum: vel secundum originem, vt si dicatur quod flos emittitur ab arbore. Ostenditur etiam habitudo ad terminum ad quem mittitur, vt aliquo modo ibi esse incipiat: vel quia prius ibi omnino non erat, quo mittitur: vel quia incipit ibi aliquo modo esse, quo prius non erat. Missio igitur diuinæ persone conuenire potest secundum quod importat ex vna parte processionem originis à mittente, & secundum quod importat ex alia parte nouum modum existendi in alio. Sicut filius dicitur esse missus à patre in mundum, secundum quod incepit in mundo esse per carnem assumptam: & tamen ante in mundo erat, vt dicitur Ioan. 1.

Ad Primum ergo dicendum, quod missio importat minorationem in eo qui mittitur, secundum quod importat processionem à principio mittente, aut secundum imperium, aut secundum consilium: quia imperans est maior, & consiliarius est sapientior. Sed in diuinis non importat nisi processionem originis, quæ est secundum æqualitatem, vt suprà dictum est.

Ad Secundum dicendum, quod illud quod sic mittitur, vt incipiat esse vbi prius nullo modo erat, sua missione localiter mouetur. Vnde oportet quod loco separaretur à mittente. Sed hoc non accedit in missione diuinæ persone, quia persona diuina missa, sicut non incipit esse vbi prius non fuerat, ita nec desinit esse vbi fuerat. Vnde talis missio est sine separatione, sed habet solam distinctionem originis.

Ad Tertium dicendum, quod obiectio illa procedit de missione, quæ sit secundum motum localem, quæ non habet locum in diuinis.

Sena

236
1. dist. 15. q.
1. d. 1. q.
4. cont.
c. 23. cor. 2.
c. 24. ad
1. q. 2.

hil. 7. de
Tri. non
procul à fi-
ne lib.

Sensus quæsti.

IAM dictum est in hoc ar. non solum definiri, an insit missio diuinæ personæ, sed etiam quid sit, ut hic etiam aduertit Cai. ex eius enim quidditate cognoscitur esse. Et cum ex scripturis *Iuan. 6. 8. & 15.* certa fide constet missionem alicui personæ conuenire, sequitur hic præcipue missionis quidditatem inquiri.

Forma Textus.

CONCL. est. *Alicui diuinæ personæ conuenit mitti.* Probatur. Missio includit duo, primum est habitudo processionis à mittente, vel secundum imperium, vel secundum consilium, vel secundum originem: secundum est habitudo ad terminū, ad quē mittitur, ut aliquo modo esse ibi incipiat, vel quia prius ibi omnino non erat, vel quia incipit ibi aliquo modo esse, quo prius non erat; at utrumque conuenit alicui diuinæ personæ; ergo missio diuinæ personæ conuenire potest &c. Maior quo ad singulas partes declaratur exēplis, ut patet in textu. Minor probatur; quia alicui diuinæ personæ conuenit origo ex alia, vel alijs personis, & nouus modus existendi in alio, scilicet in creatura, ut patet in filio, qui dicitur esse missus à patre in mundum. &c.

Expositio Textus.

COLLIGUNT ex hoc & sequentibus articulis Torres, Bannes & Zumel. & alij expositores diffinitionem missionis, tam in communi quam in speciali, prout est missio diuinæ personæ: quarum examen ad subsequenter immediate pertinet controuersiam. Vide præterea apud Bannesium argumenta contra conclusionem & eius solutiones.

CONTROVERSIA VNICA.

De ratione propria, & quidditativa missionis diuinæ personæ.

Sententia
Doctorem.

VASQ. disput. 170. duo dicit. Primum. Cai. D. in hunc a. & Ferrar. in 4. cont. gent. cap. 23. docent dupliciter usurpari posse missionem, tum præse & proprie pro æterna processione connotato nouo modo existendi in creatura: tum etiam latiori significatione pro sola manifestatione temporali. Secundum est. Omnia, quæ de missione diuinarum personarum in scriptura & Patribus traduntur, facilius constant, si dicamus missionē solū capi priori modo; quia de ratione missionis diuinæ personæ est, ut illa quæ mittitur, procedat substantialiter à mittente: ex quo deducit personam missam semper distingui realiter à mittente.

Suarez lib. 12. cap. primò dicit quinque. Primum. Magister in primo dist. 15. ait missionem nihil aliud esse, quam externam operationem alicuius temporalis effectus: & hanc sententiam (inquit) secutus est S. Th. ibi q. 3. a. 1. cum hac limitatione, ut missio dicat temporalem actionem, quatenus est à persona procedente ab alia, vel eam ut sic manifestat. Quæ sententia vel in rigore est falsa, vel diminuta saltem est. Secundum est. Missio diuinæ personæ est processio eius cum habitudine, seu connotatione temporalis effectus. Tertium in cap. 3. Omnis persona produciens potest etiam mittere, atque illa sola, & ita pater & filius possunt mittere, Spiritus S. autem non potest mittere. Quartum. Non quilibet persona produciens potest mittere

A quamlibet, sed solum eam, quam produciens. Quintum. Distinctio illa duplicis significationi s. verbi mittendi, qua utitur D. Th. in ar. 8. huius q. non habet sufficientem causam, nec est in usu scripturæ admittenda; vel quia verbum mittendi inuoluit distinctionem, & aliquam processionē realem missi à mittente; vel quia altera significatio impropria est: & Scriptura cum proprietate est intelligenda, ubi aliud non constat.

AD HUIUS controuersie definitionem satis nobis erit ea colligere, quæ docet hic Sanctissimus præceptor, & art. 8. & in primo de ratione missionis diuinæ personæ, addita veterum Thomistarum, scilicet Capreol. Caietan. & Ferrariensis explicatione. Hic igitur ait S. Doctor in missione communiter sumpta duo importari, scilicet processionem missi à mittente, vel secundum imperium, vel secundum consilium, vel secundum originem & nouitatem, vel nouum modum essendi in eo loco, vel re ad quam mittitur. Missio verò diuinæ personæ duo hic etiam dicitur importare, scilicet processionem originis à mittente, & nouum modū existendi in alio. In articulo autem ultimo huius quæstionis, ita loquitur. Si mittens designetur ut principium personæ, quæ mittitur: sic non quilibet persona mittit, sed solum illa cui conuenit esse principium illius personæ: & sic filius mittitur tantum à patre, Spiritus S. autem à patre & filio. Si verò persona mittens intelligatur esse principium effectus, secundum quem attenditur missio, sic tota Trinitas mittit personam missam. Hæc ibi. Sed in primo dist. 15. q. 3. a. 1. sapientia suæ thesaurum aperiens, perspicue dictæ veritatis radicem ostendit dicens, sibi non probari sententiam Præpositiui & Altifiodorensis, asserentium missionem sumi aliquando proprie, & aliquando improprie siue communiter: & proprie sumptam importare distinctionem missi à mittente, communiter autem & improprie sumi pro influenza vel datione: atque ita dicunt Spiritum S. mittere se, quia dat se, vel quia inspirat se. Sed illis inquit S. D. consentiendum est, qui dixerunt proprie dici Spiritum S. mittere se; quoniam, ut ante diximus, missio duo importat, scilicet missum esse ab alio ratione autoritatis quam importat, & effectum secundum quem nouo modo in aliqua creatura dicitur esse Spiritus San. Quapropter huius propositionis Spiritus S. mittitur, sensus est. Spiritus S. est ab aliquo, & fit nouo modo in aliquo, nulla tamen mutatione, facta circa ipsum.

Duo præterea notat ibidem S. D. Primum est discrimen illius propositionis seu locutionis, in qua prædicatur aliquod coniunctum de aliquo secundum esse: ab ea, in qua prædicatur fieri. Nam ad prioris veritatem oportet coniunctum secundum utramque partem in esse subiecto: ut si dicam, Petrus est homo albus, oportet Petrum esse hominem, & esse album, nisi alterum diminuat rationem alterius, ut cum dicitur, Sortes est homo mortuus. Ad posterioris autem propositionis veritatem, in qua prædicatur coniunctum secundum fieri, sufficit alteram totius coniuncti partem in fieri de subiecto prædicari: Nam ut vera sit hæc propositio, Petrus est nunc factus homo albus, satis est nunc esse factum album, quamuis non sit factus homo. Secundum quod ibidem notatur, est habitudo duplex, & valde differens eius compositi, quod prædicatur de aliquo secundum fieri. Altera est ad factum de quo necesse est utram-

Resolutio.
Explicatur
ex doctrina
D. Th. quid
sit missio,
mitti, &
mittere, &
quibus per-
sonis conue-
niant: & eo-
rum senten-
tias a
opiniones
Valquezii,
& Suarez.

Spiritus S.
Sed illis inquit
S. D. consentiendum
est, qui
dixerunt
proprie dici
Spiritus S.
mittere se;
ibi se.

Nota diffe-
rentiam pro-
positionum
ex D. Tho.

que partem compositi prædicari ad minus secundum esse, quamuis alterum tantum prædicetur secundum fieri: ut si dicam, Petrus factus est homo albus, oportet Petrum esse hominem, & esse album, nisi alterum sit diminuens, ut dictum est; non autem est necesse Petrum fieri hominem, sed satis est fieri album. Altera verò habitudo compositi prædicati est ad facientem, de quo non est necesse prædicari tale compositum secundum utramque sui partem, sed satis est, ut prædicetur secundum alteram, quia faciens non refertur ad factum, nisi secundum id, quod fit in ipso; ut si dicam, pictor facit parietem album, non oportet utramque partem huius compositi quod est paries albus, à pictore fieri, ut scilicet faciat parietem, esse parietem, & esse album, sed sufficit, si parietem præexistentem faciat album.

Quid sit personam mitti.

Ex his deducit ibi S. D. ad hoc, ut persona dicatur missa, oportere ut sit ab alio, & fiat in aliquo secundum novam habitudinem; quia missio denotat missum esse in aliquo, eo modo, quo prius non erat: ac proinde fieri in illo secundum illum modum importat quandam factionem secundum rationem: adeo, ut dicendo Spiritus S. est missus, fiat sensus, Spiritus S. factus est ens ab alio, existens in creatura per gratiam. Unde quia pater à nullo est, non potest dici missus. Ut autem persona dicatur mittens, satis est, ut faciat personam existentem ab alio, esse in aliquo secundum novam habitudinem: atque ideo cuicumque personæ convenit facere alterum duorum, videlicet hoc quod est esse in aliquo secundum novam habitudinem, dicetur mittere, quamuis non sit principium personæ missæ. Et quia tota Trinitas (inquit) ibi S. D.) facit Spiritum S. esse in aliquo secundum novam habitudinem propter donum totius Trinitatis collatum: ideo tota Trinitas dicitur mittere Spiritum Sanctum, & ipse seipsum mittere.

Tota Trinitas.

Et ex hoc eodem principio deducit in articulo ibidem seq. Spiritum S. & totam Trinitatem mittere filium, secundum quamlibet missionem. Et in articulo primo proponit hoc argumentum ibi tertium. Missio ponit exitum missi à mittente: sed nulli personæ convenit exire à seipsa; ergo nulli personæ convenit mittere se. Cui sic respondet. Dicendum, quod missio non ponit tantum exitum, sed cum hoc aliquid aliud, scilicet esse in creatura secundum novam habitudinem: & quamvis secundum alterum, scilicet exitum non referatur ad se sicut ad principium, tamen secundum utrumque, communiter refertur ad se sicut ad principium; ipse enim facit se existentem ab alio secundum novam habitudinem esse in aliquo, ratione perfectionis quam illi confert.

Ex hac D. Tho. doctrina hucusque proposita Capr. in 1. dist. 15. q. unica duas statuit conclusiones. Prior est. Soli Patri in divinis repugnat missio. Posterior est. Mittere personam divinam proprie convenit patri, & filio, sed minus proprie convenit Spiritui S. quam probat; quia mittere dicit rationem principij in mittente: ubi ergo mittens est principium plurius pertinentium ad missionem, verius videtur ei competere ratio mittentis: sed sic est de patre & filio, non autem de Spiritu S. qui dum mittit filium, non est eius principium, sed effectus missionis.

Cai. autem in ultimo huius quæst. articulo paucis mentem D. Thom. complexus, nodum propositæ difficultatis attingit, ac planè solvit dicens, missionem esse nomen multiplex, multas

habens intentiones siue significationes: quemadmodum nomina de quibus agitur in quinto Metaph. Nam primaria dicti nominis intentio est processio missi à mittente secundum se, & secundum novum modum essendi: secundaria verò eiusdem nominis intentio est processio missi secundum se ab aliquo, siue sit mittens, siue quævis alia persona &c. & hæc intentio reducitur ad primam, tanquam ad potiorem. De primaria loquitur D. Thom. in hoc art. de secundaria verò in ultimo, cum ait totam Trinitatem mittere personam missam. In quo sensu intelligenda sunt verba illa Isaia 48. Dominus misit me, & Spiritus eius, ut exponit ibi Hieron. & Amb. lib. 2. de Spiritu S. c. 1. Chryl. in Hom. de Trinit. Aug. 2. de Trinit. c. 6. Euseb. lib. 5. de demonstr. cap. 6. & Concil. Tol. 11. in cōfess. fidei.

Sed ait Suarez dominum ibi introduci loquentem ut hominem, & sic merito dicere se esse missum à Spiritu S. quia Spiritus S. illum sanctificavit & unxit oleo divinitatis, quando in Virginem supervenit, & illud quod ex ea natum est Sanctum, de purissimis eius sanguinibus formavit, & ad redimendos & illuminandos homines misit, iuxta illud Isaia 16. Spiritus domini super me, eo quod unxit me: ad evangelizandum pauperibus misit me, ita, ut quædammodum verbum ut homo à Spiritu S. procedit, quia de Spiritu S. est, iuxta illud Luca primo. Quod in ea natum est, de Spiritu S. est: sic etiam sit ab eo missum. Sed hæc missio (inquit Suarez) non est ea de qua nunc loquimur; quia non cadit in divinam personam, ut divina est; cum non fiat sine mutatione aliqua eius, qui mittitur; nos autem loquimur de missione divinæ personæ, ut divina est. Sic nunquam legitur in Scriptura, quod Spiritus S. aliquam personam mittat. Hæc ille. Sed hoc ipso, quod filius persona est ab alio, scilicet à patre existens, & opere Spiritus S. concipitur in utero virginis, & consequenter nouo modo fit existens in creatura, dicitur missus iuxta secundariam huius nominis significationem superius explicatam. Neque necesse est, ut missio cadat in divinam personam, ut divina est, id est quoad intrinsecam divinitatis essentialia vel personalia, ad hoc ut una persona dicatur ab alia mitti: sed satis est missionem cadere in divinam personam quoad ea, quæ illi conveniunt per ordinem ad extrinsecum, siue illud sit assumptio, aut terminatio creatæ naturæ, quæ personæ filij convenit ut divina est: non tamen secundum se, id est secundum intrinsecam præcisè sumptam, sed prout hypostasis est: non divinæ tantum, sed etiam humanæ naturæ, ut expresse docet Aug. lib. 4. de Trin. cap. 20. dicens: Non tantum dicitur missus filius, quia Verbum caro factum est, sed etiam Verbum est missum, ut caro fieret.

Sed ait Suarez se non videre sufficentem causam significationis dictæ vocis multiplicandi. Nam reuera (inquit) non potest præscindere à persona mittente. At nulla dictarum significationum præscindit à persona mittente, ut patet ex discursu D. Thomæ in 1. supra notato. Deinde congenita D. Thomæ Patrum reuerentia distinctionem illam intentionum seu significationum necessariò postulabat, ut plana in dictis eorum veritas saluaretur, ut etiam advertit Caiet. in ultimo huius q. articulo; quem in usu terminorum sequitur Ferrarientis in dicto cap. 23.

Ex dictis perspicue constat primò male Vasquezium imposuisse Cier. & Ferrar. distinctionem

Obiectio Suarezij.

conf.

Repl. Suarezij.

D. Thomæ modestia.

Impositura Vasq. dist.

nem missionis presē & latē sumptē; distant enim hæc duo membra à prædictis plusquam cælum à terra, nam secundaria missionis significatio ad propriam eius significationem pertinet, lata verò significatio impropria est, quam S. D. in 1. excludit, sustinens eam etiam esse propriam quam secundariam esse diximus.

Suar. de f. s. u. Secundo constat Suar. minus fideliter retulisse sententiam D. Th.

Denique patet tam secundum dictum Vasquezij quàm omnia illa quinque pronuntiatã Suarezij esse manifestē falsa, excepto fortasse secundo, si intelligatur vt iacet; nam si intendat Suarez missionem diuinæ personæ esse processionem eius à mittente, vt videtur intendere, falsa est propositio vniuersaliter loquendo.

Conclusiones deductæ, & robatæ. PRIMA CONCL. Missio in genere est processio quadam ab aliquo principio ad aliquem terminum, vbi prius non erat, vel vbi nouo modo incepit esse, quomodo prius ibi non erat. Missionem sic acceptam distinguit S. D. in tres modos, quos hic singulis accommodatis illustrat exemplis.

SECUNDA CONCL. Missio diuinæ personæ, quo ad propriam & primariam nōnīn significatōnem est processio eius secundum se per originem à mittente vt à suo principio, & secundum nouum modum essendi in creatura quam sanctificat.

TERTIA CONCL. Missio diuinæ personæ quo ad propriam, sed secundariam eius significatōnem est processio missi secundum se ab aliquo, siue sit mittens, siue quævis alia persona, & secundum nouum modum essendi in creatura quam sanctificat.

VLTIMA CONCL. Qualibet diuinæ persona mittit personam missam, loquendo ne missione iuxta sensum tertiæ conclusionis.

Argumentum Solus. CONTRA primam concl. & eius distinctionem & explicationem sunt argumenta Aureoli apud Capr. in 1. dist. 15. q. vnicā a. 1. & 2. ibidem soluta.

CONTRA tertiam, & ultimam conclus. sunt argumenta Scoti à Capr. relata, & soluta in eadem q. a. 2.

Obiect. 1. CONTRA easdem duas concl. profert Vasq. dictum Hylarij in 9. de Trinit. & Greg. in Homil. 26. in Euang. & Bedæ lib. 2. Homil. Hom. 2. quæ secundam nostram concl. confirmant: tertiam autem & quartam non destruunt. Et per hoc satisficit alijs Sanctorum dictis, quæ producit Suar. in 1. cap.

Obiect. 2. Secundo sic arguit. Si de ratione missionis nō esset ipsa processio, etiam si mitti solum esset personæ procedentis, non rectē probaretur cōtra Græcos Spiritum S. à filio procedere, quia à filio mittitur. Quo etiam argumento vititur Suar. in 3. c. n. 9. Huic argumento respondet S. D. de pot. q. 10. a. 4. ad 14. in hæc verba: Non excluditur (scilicet per dictas duas conclusiones) ratio probans spiritum Sanctum à filio procedere per distinctionem ipsorum per hoc quod proprietatibus distinguuntur; quia proprietates illæ relativæ sunt, & distinguere non possunt nisi adinuicem opponantur. Hæc ibi. Significans probationem ex missione desumptam, non esse efficacē, nisi sumendo missionem in primario sensu, vel potius excludendo secundariam eius significationem cum Athan. & alijs, vt ibidem significat S. D.

Obiect. 3. Tertiō Ratio missionis non postulat, vt is qui mittitur, procedat substantialiter ab aliquo; ergo.

Solut. A go. Probatur antec. Nam etiam si aliquis homo intelligeretur à nullo substantialiter procedere, posset nihilominus intelligi ab alio per imperium mitti, & esset vna missio illius; ergo. Resp. primo argumentum militare contra autorem.

Secundo dico missionem diuinæ personæ necessariō postulare, vt persona missa procedat substantialiter ab alia; quia in diuinis non potest esse ordo ad personam vt principium, nisi secundum originem. Omne autem missum necessariō habet aliquem ordinem ad aliquid, vt ad principium, vt patet in textu.

Obiect. 4. Quarto. Omnis missio est exitus, & processio eius qui mittitur à mittente, vt hic ait S. Th. in diuinis non potest esse exitus nisi secundum originem; ergo. Resp. cum D. Th. in 1. dist. 15. q. 1. a. 1. ad 3. quod missio non dicit tantum exitum, sed etiam esse in creatura secundum nouam habitudinem. Et quamuis secundum alterum scilicet exitum non referatur ad se, neque semper ad mittentem sicut ad principium: tamen secundum vtrumq; coniunctum semper refertur ad mittentem, qui facit personam missam existentem ab alio secundum nouam habitudinem esse in aliquo ratione perfectionis, quam illi confert. Secundo dico maiorem esse veram de missione secundum primarium eius significatum.

Obiect. 5. Contra eandem concl. argumentatur Suarez. Primo. Hæc sententia nec saluat accomodatē Metaphoram missionis neque explicat egressum missi à mittente, quem verbum mittendi importat; ergo velle est falsa, vel diminuta. Antec. quo ad primam partem probatur; quia sic potius effectus productus diceretur missus, quàm diuinæ persona. Quo ad secundam verò; quia sequeretur secundum hanc sententiam quancunque personam mittere se, & aliam, eo ipso quo talem effectum producit. Resp. falsum esse antec. Ad probationem primæ partis negatur illatio. Nam, vt dictum est persona mittens facit personam missam existentem ab alio secundum nouam habitudinem esse in aliquo. Ad probationem secundæ partis admitto consequentiam cū consequente deducto, quod est D. Th. in ar. ultimo huius q.

Secundo. Missio debet esse notionalis; ergo. Obiect. 6. necesse est, vt includat æternam processionem. Antec. probatur; Quia alias non distingueretur ab attributis communibus. Resp. missionem includere æternam processionem sub distinctione, scilicet, vel à mittente, vel ab aliquo alio, & hoc sufficit, vt si notionalis.

ARTICVLVS SECVNDVS.

Vtrum missio sit æterna, vel temporalis æternam.

227
1. dist. 15. q. 1. a. 2.
**Hom. 26. in Euang.*
**Solut. poss.*
A D secundum sic proceditur. Videtur, quod missio possit esse æterna. Dicit enim Greg. * eo mittitur filius, quo generatur. Sed generatio filij est æterna. Ergo & missio.

2 Præterea. Cuiusque conuenit aliquid temporaliter, illud mutatur. Sed diuinæ personæ non mutantur. Ergo missio diuinæ personæ non est temporalis, sed æterna.

3 Præterea. Missio processionem importat. Sed processio diuinarum personarum est æterna. Ergo & missio.

Sed contra est, quod dicitur Galat. 4. Cum venit plenitudo temporis, misit Deus filium suum.

Respondeo dicendum, quod in his, quæ important

ff. 4. obi.